
Nivå noll.

hästarna står nakna på heden
jag ter mig halvblind av dess deras solar
av sommarens samlade spänningar,

jag syns där
som en störtad staty
och fylls av en
häftig längtan att fläka upp mig själv,
dra ner blixtlåset
och
få av mig min pälsdräkt.

här har vi
fallit i onåd
en hyllning till ordningen
en majestätisk apati
där
man flyr för att kunna andas

och död far jag fram på måfå

en sorg som lyder sig själv,
sin egen
naturlag.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jennie M med Poeter.se id #34611 innehar upphovsrätten